

Η αφήγηση που θα σας διαβάσω είναι της μητέρας μου και αναφέρεται σ' ένα μικρασιάτικο έθιμο.

«Κατάγομαι από ένα χωριό, την Πάρλα της Πισιδίας στην Μικρά Ασία. Οι πρόγονοί μου έφυγαν απ' τον τόπο τους κι εγκαταστάθηκαν στον Μαυρόλοφο Σερρών. Μαζί τους πήραν ελάχιστα υπάρχοντα αλλά έφεραν στη νέα πατρίδα τους πολλά ήθη και έθιμα. Ένα απ' αυτά είναι και το «κάλεσμά» μας. Πρόκειται για ένα αλμυρό τσουρέκι με σουσαμμένα γεύση. Ήταν το κάλεσμα σε συγγενείς και φίλους για χαρούμενες συγκεντρώσεις, όπως αρραβώνες, γάμοι, βαφτίσια. Το χρησιμοποιούσαμε, όμως, και σε θλιβερά γεγονότα, όπως στις κηδείες, στα μνημόσυνα καθώς και τη Μεγάλη Πέμπτη στη Σταύρωση και στην Αποκαθήλωση.

Η νοικοκυρά που διοργάνωνε ένα χαρμόσυνο γεγονός καλούσε τις γυναίκες της γειτονιάς για να τη βοηθήσουν. Ξεκινούσαν πολύ νωρίς να ζυμώσουν τα τσουρέκια, να τα πλάσουν και να τα ψήσουν στο φούρνο του χωριού. Έπειτα, έτσι φρεσκοψημένα και μυρωδάτα όπως έβγαιναν απ' τον φούρνο, τα φόρτωναν σε καλάθια και τα μοίραζαν σ' αυτούς που επρόκειτο να καλέσουν. Αν ήταν όλοι οι κάτοικοι του χωριού καλεσμένοι, τότε έπαιρνε το κάθε σπίτι από ένα φρέσκο, ζεστό τσουρέκι.

Με την παράδοση του τσουρεκιού έλεγαν και τον σκοπό του καλέσματος, όπως: «Παντρεύουμε το παιδί μας, σας καλούμε στις χαρές μας». Τα χαρούμενα τσουρέκια τα τυλίγουμε με διαφορετικό τρόπο, ενώ τα πένθιμα τα φτιάχνουμε πιο απλά. Αυτό το έθιμο συνεχίζεται μέχρι και σήμερα από τις νεότερες γενιές.»